

вати єдину пошукову стратегію та обмінюватися інформацією вже працюють патентні відомства США, Японії та ряду країн Європи. Наші російські колеги розглядають у найближчому майбутньому можливість створення веб-депозитарію – спеціалізованого архіву для об'єктів інтелектуальної власності, що розміщені в електронному вигляді в мережі Інтернет. Це дасть можливість автору у випадку виникнення суперечки підтвердити свої права на твір.

Таким чином, можна зробити висновок, що розвиток глобальних комп'ютерних мереж сприяє виникненню проблеми дотримання прав інтелектуальної власності. Адже, мережа цілковито складається із різноманітних інформаційних джерел, що містять у собі об'єкти авторського права. Всі вони надзвичайно уразливі, тому що в Інтернеті практично все знаходиться в режимі відкритого доступу та вільно копіюється. Тому, оскільки порушене питання є невирішеним в усьому світі, відповідному правовому регулюванню має передувати дослідження та узагальнення міжнародного досвіду. Про що можна говорити з впевненістю, це про необхідність підготовки проекту закону про порядок створення та організації діяльності засобів масової інформації в мережі Інтернет.

Література

1. Закон України Про авторське право та суміжні права// [Електронний ресурс]. – Режим доступа: [http://zakon1.rada.gov.ua/..](http://zakon1.rada.gov.ua/)
2. Шемшученко Ю.С., Большицький Ю.Л. Интеллектуальная собственность в Украине: проблемы теории и практики: зб. наук. статей / За ред. Ю.С. Шемшученко, Ю.Л. Бошицького. – К.: Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2010. – 424 с.
3. Красноступ Г. Коментарі фахівців. Правове регулювання Інтернет – засобів масової інформації [Електронний ресурс]. – Режим доступа: [http://www.minjust.gov.ua/..](http://www.minjust.gov.ua/)

УДК 347:17.024.1 (043.2)

Мороховець Н.О.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В.М., старший викладач

ПРАВОВА СУТНІСТЬ ПРИНЦИПУ ДОБРОСОВІСНОСТІ У ЦИВІЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ

З метою реалізації завдань цивільного судочинства цивільне законодавство встановлює цілий ряд принципів, в яких відображені основні засади функціонування права та здійснення судочинства. Значення принципів цивільного процесуального права в тому, що в них відображені найбільш характерні демократичні риси, якісні особливості цивільного судочинства і загальна (соціально-юридична) спрямованість права та його найважливіших інститутів. Принципи сприяють правильному пізнанню і застосуванню норм цивільного процесуального права, виступають основою для законодавчої практики, для підготовки, розроблення і прийняття відповідних їм за змістом правових норм та їх удосконалення. Розвиваючись разом із суспільством в умовах політичних та соціально-економічних перетворень, принципи вдосконалюються та створюють додаткові умови для забезпечення гарантій захисту прав і законних інтересів учасників процесу. Тому їх порушення, як правило призводить до зміни або скасування судових рішень. Серед основних принципів цивільного законодавства можна виділити такі, як справедливість, добросовісність та розумність.

Добросовісність один із тих принципів, через які виникають дискусії у науково-практичному застосуванні серед науковців та практиків. Окремі аспекти обов'язку добросовісного здійснення прав були досліджені у працях А. Балашова, В. Тертишнікова, Д. Павленка, А. Юдіна, Н. Чечиної. Деякі інші науковці заперечують необхідність визначення у цивільному процесі цього процесуального обов'язку [3, с. 169]. За таких обставин видається актуальним дослідження правової сутності обов'язку добросовісного виконання процесуальних прав у цивільному процесі.

В сучасній цивілістиці поняття "добросовісність" доволі часто розкривають через визначення поняття розумності [3]. На думку К.І. Скловського "право доброї совісті" означає лише розумну, обачну по-

ведінку дбайливого господаря, стандартну поведінку, що і становить зміст bona fides [4].

Більшість дослідників вказують на те, що категорія добросовісності є морально-етичною та оціночною, тому намагатися жорстко визначити її в законі, договорі чи рішенні суду практично неможливо, а в окремих випадках і не варто.

Категорія добросовісності знайшла своє законодавче закріплення в ст. 3 ЦК України як одна з основних засад цивільного законодавства. Проте, реального змісту ця категорія набуває саме в контексті концепції реалізації та здійснення цивільних прав в ст. 12 ЦК України, відповідно до якої особа здійснює свої цивільні права вільно, на власний розсуд. [1, ст. 3, ст.12]

Для правильного розуміння сутності процесуального обов'язку добросовісного здійснення процесуальних прав правильним є визначення його позитивного та негативного змісту. Враховуючи позитивний зміст обов'язку добросовісного здійснення процесуальних прав, потрібно визначити, що добросовісними будуть процесуальні дії особи, яка бере участь у справі, що здійснюються шляхом реалізації належних їй процесуальних прав з метою захисту своїх невизнаних, порушених чи оспорюваних цивільних прав. Тобто, особа, яка бере участь у справі, діє добросовісно в тих випадках, якщо процесуальні права здійснюються нею з метою дійсного захисту матеріальних прав. Окрім того, здійснення процесуальних прав у цьому випадку буде добросовісним лише тоді, коли реалізація цього права відбуватиметься у спосіб, визначений цивільним процесуальним законом. Негативний зміст обов'язку добросовісності у цивільному процесі визначає вимогу до учасника процесу утриматися від вчинення дій, спрямованих на умисне обмеження або порушення прав інших осіб, які беруть участь у справі, перешкоджанню суду правильно та своєчасно розглянути та вирішити цивільну справу. У зв'язку з цим, на нашу думку, до недобросовісного здійснення процесуального права також потрібно відносити дії особи, що містять ознаки зловживання процесуальним правом.

Однак, зважаючи на те, що категорія добросовісності, як було вище зазначено, має морально-етичний характер, необхідно зробити висновок, що у кожному конкретному випадку оцінювати добросовісність реалізації процесуальних прав, осіб, що беруть участь у справі, має суд.

Література

1. Цивільний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та допов. Станом на 15 травн.2012р.: (ОФЦ. ТЕКСТ). – К.: ПАЛИВОДА А.В., 2012. – 380с. – (Кодекси України).

2. Балашов А.Н. Процессуальные права и обязанности сторон при рассмотрении гражданских дел в суде первой инстанции : дис. канд. юрид. наук / А.Н. Балашов. – М. : РГБ, 2005. – 207 с.

3. Емельянов В.И. Разумность, добросовестность, незлоупотребление гражданскими правами. – "Система ГАРАНТ", 2009 г. – С. 74 -77.

4. Скловский К.И. О применении норм о злоупотреблении правом в судебной практике//Режим доступа: http://www.juristlib.ru/book_2557.html

УДК 347.214:347.157(043.2)

Ніколаєнко Я. М.,
студентка,

Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В.М., старший викладач

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ МАЙНОМ НЕПОВНОЛІТНІХ

Згідно ст.242 ЦК, батьки (усиновлювачі) є законними представниками своїх малолітніх та неповнолітніх дітей. Опікун є законним представником малолітньої особи та фізичної особи, визнаної недієздатною. Законним представником у випадках, встановлених законом, може бути інша особа [2].

Управління майном неповнолітнього, відповідно до статей 177 і 178 Сімейного кодексу (далі – СК), здійснюють батьки (усиновителі) без спеціального на те призначення або опікуни та піклувальники (далі – законні представники). Межі цього управління залежать від ступеня дієздатності неповнолітнього. Майном, що належить дитині віком до 15 років, законні представники, від імені неповнолітнього, управляють і розпоряджаються самостійно, а віком від 15 до 18 років – управляють разом з неповнолітніми, а розпоряджаються ним самі неповнолітні. Однак при здійсненні угод з майном, що виходять за межі побутових, вони діють тільки за згодою законних представників (ст. 32 ЦК).

Для законних представників встановлені єдині правила щодо вико-